ת"פ 35955-11-18 מדינת ישראל נ' עזרי

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ברק-אביהו עזרי

הנאשם

נוכחים:
ב"כ המאשימה עו"ד חיים קולבקר
ב"כ הנאשם עו"ד טל גלאון
הנאשם בעצמו

הכרעת דין

אומר כבר בפתח הדיון, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שישה אישומים שעניינם אלימות כלפי בת זוג ועבירות כלפי רכוש.

הנאשם והמתלוננת הם בני זוג, ולהם שני ילדים, בגילאי 2.10 ו- 8 חודשים, בעת הגשת כתב האישום.

על פי **האישום הראשון** ביום 25.9.18 בשעה 8:00 לערך, בבית בני הזוג, התגלע ויכוח ביניהם על רקע דרישת הנאשם שהמתלוננת תעזוב את הבית עם הקטינים. המתלוננת סירבה לעשות כן, אז נטל הנאשם בקבוק פלסטיק שהכיל מים וזרק אותו על המתלוננת. הבקבוק פגע בחלקה התחתון של רגלה השמאלית של המתלוננת.

בהמשך נטל הנאשם בקבוק שהכיל דייסה של הקטינה, רדף אחר המתלוננת וזרק אותו לעברה אך לא פגע בה. הנאשם נטל בקבוק מים והתיז את תכולתו על המתלוננת, והיא בתגובה יצאה מהבית והזעיקה משטרה.

בנסיבות אלה יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם כלפי בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

על פי **האישום השני**, במוצאי שבת, 22.9.18, התגלע ויכוח בין בני הזוג על רקע דרישתו של הנאשם מהמתלוננת לעזוב את הבית יחד עם הקטינים. הנאשם הוסיף, כי אם לא תעשה כן, "או שתהיה פה משטרה או שישב עליה בכלא שכן אין לו מה להפסיד" ועזב את הבית. כעבור מספר שעות, בתאריך 23.9.18, בשעה 02:00 שב הנאשם לביתו. המתלוננת ישנה באותה עת בחדר השינה. הנאשם ניגש וניסה לחבקה אך זו התנגדה, יצאה מהחדר ונשכבה על הספה בסלון. הנאשם הלך בעקבותיה, נשכב לצידה והחל להכות את גבה באמצעות אגרופים. המתלוננת בכתה וביקשה שיחדול ממעשיו, הנאשם המשיך במעשיו ולאחר מכן קם והלך לחדר השינה. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלוננת סימני חבלה בדמות המטומות בגבה ובקדמת ירך שמאל. בנסיבות אלה, יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה, עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

על פי **האישום השלישי**, כחודש עובר למתואר באישום השני, עת יצאה המתלוננת מביתה ובדרכה לרכב, פגש בה הנאשם ואמר לה לקחת את טבעת הנישואין וזו בתגובה ענתה לו "לא עכשיו". הנאשם בתגובה תפס באמצעות ידיו בשערותיה והיכה אותה במכות אגרוף בגבה ובצווארה בעוד המתלוננת בוכה ומבקשת ממנו לעזוב אותה. בנסיבות אלה, יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם כלפי בן זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק.

על פי **האישום הרביעי**, כיומיים לפני המתואר באישום השלישי, התגלע ויכוח בין הצדדים במהלכו בעט הנאשם במגירה בחדר וגרם לשבירתה ולכן יוחסה לו עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

על פי **האישום החמישי**, כחצי שנה עובר למתואר באישום הרביעי, בעוד המתלוננת מחזיקה את הקטינה בידיה, התגלע ויכוח בין הצדדים במהלכו הטיח הנאשם את הלול של הקטינה ברצפה וגרם לסדק בחלקו העליון ולכן יוחסה לו עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

על פי **האישום השישי**, כ- 10 חודשים עובר למתואר באישום הראשון, בעת שהמתלוננת בחודש השמיני להריונה, התגלע ויכוח בין הצדדים במהלכו אמר הנאשם למתלוננת "אני ארצח אותך", ניגש למגירה במטבח הבית נטל סכין מטבח חדה וחזר על המילים "אני ארצח אותך". המתלוננת רצה לחדר השינה ונעלה את עצמה. בנסיבות אלה יוחסה לנאשם עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

<u>המענה לכתב האישום</u>

2. הנאשם כפר במיוחס לו באישומים הראשון, השני, השלישי והשישי. לגבי האישום הרביעי הסביר, כי ניסה לסגור מגירה מקולקלת והשתמש ברגלו לשם סגירתה, וכי מדובר בנזק קל שאינו בבחינת שבר. לגבי האישום החמישי הנאשם כפר בנזק הנטען והוסיף שיתכן שהיה נזק ללול לפני כן.

<u>דיון והכרעה</u>

3. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. נוכח כפירת הנאשם נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אביה, חברתה, והשוטרים זוהר שלום, דניאל דמארי ומאור ריזקאן והוגשו הראיות ת/1 עד ת/11.
מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגש נ/1.

5. המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת והודעותיה במשטרה הוגשו (ת/3-ת/4). כן הוגשה הודעת אבי המתלוננת (ת/10). המתלוננת ואביה אישרו, כי מסרו את הדברים שנרשמו מפיהם במשטרה. המתלוננת טענה, כי כל שמסרה לא היה אמת, למעט התזת המים עליה, שבאישום הראשון.

6. בנסיבות אלה, בין הצדדים מחלוקת בשאלה האם יש להעדיף את הודעותיה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בפניי?

<u>א. העדפת הודאת חוץ של עד בהתאם לסעיף 10א'</u>

7. ב"כ המאשימה ביקש לאמץ את הודעות המתלוננת במשטרה בהתאם לסעיף 10א' לפקודת הראיות (להלן: "**הפקודה**"). עדותה של העדה לידור אזולאי, חברתה של המתלוננת, תומכת באישומים 3,4 ו- 6, אף אם העדה התקשתה לדייק בדברים בשל חלוף הזמן.
עדות אבי המתלוננת תומכת באישומים 1,3,4 ו- 5.

8. ב"כ הנאשם טען, כי המתלוננת אישרה שהיו חיכוכים בין בני הזוג באותה תקופה אך לא ננקטה אלימות כלפיה. בפער שבין תלונות המתלוננת לתמונות של החבלות, לדיווח שמסרה למוקד 100 אל מול התלונה שהגישה, הפער בין עדות המתלוננת לעדות אביה ובקשתה לבטל את התלונה, אין מקום להעדיף את הודעותיה במשטרה. המתלוננת דיברה בכנות בבית המשפט ולכן יש להעדיף גרסה זו. המתלוננת עברה תקופה קשה במהלך ההיריון ולאחר מכן ולכן ייחסה לנאשם מעשים שלא ביצע.
עוד נטען, כי התמונות ב- ת/1 לא מתיישבות עם תקיפה באגרופים בגב כמפורט באישום השלישי.

9. כמצוות סעיף 10א(ג) לפקודה, העדפת אמרת חוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט תהא מטעמים מיוחדים שיירשמו ולצורך כך יתחשב בית המשפט בנסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט.

המתלוננת אישרה, כי מסרה את הדברים במשטרה, אך עמדה על כך שמסרה דיווח על אירועי אלימות שלא התרחשו. בחינת עדותה של המתלוננת תעשה בשים לב לרקע להגשת התלונה, מערכת היחסים בין בני הזוג בתקופות מושא האישומים והראיות הנוספות שהובאו בפניי. בחינה זו תעשה לגבי כל אחד מהאישומים בנפרד למען נוחות הבאת הדברים, אך אין מדובר בניתוח של אישום במנותק מההתרשמות מהודעות המתלוננת במשטרה ביחס לאישומים השונים, לרבות הסתירות והפערים ביחס ליתר הראיות בתיק.

10. כעולה מהעדויות שהוצגו בפניי, הנאשם והמתלוננת נשואים כארבע שנים, עדיין חיים יחד, יחסיהם תקינים והם נמצאים בטיפול.

11. המתלוננת מסרה במשטרה שתי הודעות ביום 25.9.18 (ת/3 ו- ת/4) בהן מסרה האשמה כלפי הנאשם כמתואר בכתב האישום. במהלך עימות שנערך בין בני הזוג ביום 25.9.18 (ת/6) חזרה המתלוננת על ההאשמות אלה כלפי הנאשם. בהודעתה מיום 30.9.19 (ת/5) ביקשה המתלוננת לבטל את התלונה שהגישה.

12. המתלוננת סיפרה בעדותה בפניי, כי היחסים בין בני הזוג תקינים כיום. לטענתה בזמן ההיריון ולאחריו לא יכלה לסבול את נוכחותו של הנאשם בקרבתה ולכן רצתה להרחיקו ממנה. ביום 25.9.18, יום הגשת התלונה, היא לא רצתה שהנאשם ייסע לטבריה עם משפחתו בלעדיה, כי היא לא רצתה לישון באוהלים ולכן הזמינה משטרה, כדי למנוע את נסיעתו.

לדבריה, היא סיפרה על אלימות כלפיה לאביה ולחברתה כדי שירחמו עליה אבל לא הייתה אלימות מצד הנאשם, למעט אירוע התזת המים לעברה. היא סיפרה לשני אלה ולא לאמה, כי האחרונה הייתה עולה על כך שמדובר בדברים לא נכונים. היא וחברתה, לידור אזולאי, לא בקשר יותר, כי המתלוננת מתביישת בכך ששיקרה לה.

המתלוננת אישרה, כי חשדה שהנאשם מנהל רומן בעקבות אירוע עם בחורה שפגשו באירוע בו השתתפו, בתקופה בה הייתה בהיריון, תקופה בה חשה מכוערת ושמנה.

לדבריה, היא ביקשה לחזור בה מהתלונה אך לא אפשרו לה זאת, היא פנתה אף לתובעת שהזמינה אותה למתן עדות בבית המשפט (לטענת ב"כ המאשימה ככל הנראה מדובר במזכירה בתביעות ולא תובעת, זאת בהעדר תיעוד בתיק).

המתלוננת עמדה על כך שלא אמרה אמת בהגשת התלונה, וכי ההאשמות שמסרה ב-ת/3, ת/4 ו-ת/6 הן שקר. אשר לבקשה לביטול התלונה (ת/5) המתלוננת אישרה את כל מה שנכתב שם, למעט הרישום, כי הדיווחים הקודמים שלה (ת/3, ת/4 ו- ת/6) היו אמת. לטענתה, היא לא אישרה, כי התלונות שמסרה הן אמת והחוקרת כלל לא רשמה את כל מה שהיא ביקשה.

לדבריה, היא חתמה על כל ההודעות שלה. לטענתה היא חתמה על דפי חקירה שנרשמו בכתב יד ולא דפים שהודפסו לאחר הקלדה, אף שאין מחלוקת שכל הודעותיה בתיק, כולל העימות, הוקלדו והודפסו. היא לא זוכרת שההודעות שלה הודפסו והיא לא קראה אותן טרם חתמה עליהן.

13. המתלוננת בהודעתה ב-ת/5, מסרה שלאחר התערבות הרב של הנאשם, בכוונת בני הזוג לפעול לשלום בית ולכן היא מבקשת לסגור את התיק. לדבריה, איש לא לחץ עליה לבטל את התלונה, היא מעוניינת בביטול ההרחקה של הנאשם ממנה כדי שיוכלו להיפגש עם הרב והוריהם. עוד הוסיפה, כי כל שדיווחה בתלונותיה היה אמת.

בדוח עימות שנערך בין בני הזוג (ת/6) הטיחה המתלוננת בנאשם, כי לו היה מתנצל, כלל לא הייתה מגישה התלונה, וכי היא אינה מעוניינת להרוס את חייו ולא מעוניינת במעצרו אלא בהרחקתו ממנה. הנאשם השיב, כי הוא אוהב אותה וביקש סליחה על מה שעשה, מבלי לפרט, אם כי הודה שם רק בהתזת מים ושבירת המגירה והוסיף שעליהם ללכת לטיפול.

המתלוננת הוסיפה בעדותה בפניי, כי כבר בשלב העימות הבינה שעשתה טעות ולכן ביקשה לשחרר את הנאשם ולחזור בה מהדברים אך לא הקשיבו לה, זאת למרות שהעימות נערך ביום 25.9.18, יום מסירת התלונה ואת הבקשה לביטול התלונה הגישה רק ביום 30.9.18.

14. **משה פריינטה**, אביה של המתלוננת סיפר, כי יחסיו עם הנאשם מצוינים והוא אוהב אותו מאוד. הוא שמע את הדברים שמסר במשטרה (ת/10) מהמתלוננת ואינו יודע אם הם אמת. טען שהוא והמתלוננת ביקשו מהחוקר לסגור את התיק וחרף זאת הוגש כתב אישום.

בהודעתו (ת/10) מסר העד, כי לפני כ- 3 חודשים (דהיינו ביוני- יולי 2018) סיפרה לו המתלוננת שהנאשם שבר ארונית ולול, משך לה בשערות ואיים בסכין שיהרוג אותה ואז הנאשם התקשר אליו ואמר לו לבוא לקחת את המתלוננת. כשנשאל מדוע לא דיווח על הדברים למשטרה השיב שלא רצה להתערב וקיווה לעשות שלום בית ביניהם. לפני כחודש (באוגוסט 2018) המתלוננת עברה להתגורר אצלם לאחר שהנאשם היכה אותה. הנאשם הגיע אליהם וניסה לשכנע אותה לחזור ואחרי כשבועיים היא חזרה לביתה. הוא לא הבחין בחבלות על גופה של המתלוננת. ביום 25.9.18 בזמן שהנאשם התקשר אליו, גם המתלוננת התקשרה אליו כשהיא בוכה ומפוחדת. העד הגיע לבית בני הזוג ומצא שם גם את אביו של הנאשם.

מהודעת העד במשטרה ניתן ללמוד, כי המתלוננת סיפרה לו על האירועים באישומים השלישי הרביעי, החמישי והשישי כחודשיים לפני הגשת התלונה.

15. **לידור אזולאי** סיפרה בעדותה בפניי, כי היא והמתלוננת היו חברות טובות. הוטח בה שהמתלוננת שיקרה לה כדי לזכות באמפתיה וזו השיבה שזו בעיה של המתלוננת, אך לא שללה או טענה שהדבר לא סביר להתנהגות המתלוננת. היא זומנה למשטרה ביום 25.9.18 ולא שוחח עם המתלוננת לאחר מכן.
עוד ציינה העדה, כי המתלוננת סיפרה לה טלפונית על האלימות והן נפגשו כשבועיים לאחר מכן והמתלוננת חזרה על הדברים שוב.

16. **זוהר שלום**, חוקר אלמ"ב, גבה עדות מהמתלוננת, מהנאשם, מאבי המתלוננת, מלידור אזולאי ומאביו של הנאשם. כמו-כן הוא ערך את העימות וקיבל מהמתלוננת תמונות.
העד גבה שתי עדויות מהמתלוננת. הוטח בו שהמתלוננת לא מסרה לו את הדברים שרשם, העד הכחיש והוסיף "**אני לא רושם דברים מעצמי**" (עמ' 45 שורה 11).

העד גבה את עדותו של אבי המתלוננת (ת/10) ועמד על כך שכל שנרשם הוא מפי אבי המתלוננת. בנוגע לשאלה שנרשמה בכתב יד, ועניינה האם האב היה עד לאירוע אלימות, מבלי שנרשמה תשובה, הסביר שכנראה התשובה הייתה שלילית, אחרת היה כותב את התשובה שנמסרה.

הוטח בו שאבי המתלוננת רצה לבטל את התלונה והעד השיב שאבי המתלוננת כלל לא יכול לבטל את התלונה, כי אינו הקורבן בתיק. אבי המתלוננת רצה שלום בית אבל זה לא בסמכות העד.

בניגוד לדברי המתלוננת שלא נתנו לה לקרוא את עדויותיה לפני החתימה, הסביר העד, כי הוא מאפשר לכל עד זמן לקרוא לפני החתימה, וכך עשה גם לגבי המתלוננת ואינו יודע מדוע היא טוענת אחרת. אם הייתה לה טענה כזו היא יכלה לגשת לקצין הממונה על העד ולדווח על כך.

הוא חקר את הנאשם ורשם את הדברים מפיו, הוא יכול לפספס מילה אבל בשום אופן לא לרשום דברים שלא נאמרו על ידו.

17. **דניאל דמארי** חוקרת בצוות אלמ"ב סיפרה, כי ביצעה מספר פעולות בתיק, כתבה שלושה מסמכים, מזכר וקיבלה את בקשת המתלוננת לביטול התלונה.
העדה הסבירה, כי העובדה שהמתלוננת ביקשה לבטל את התלונה, זה לא אומר שמבטלים, אלא מעבירים לתביעות למתן החלטה.

ב- ת/5 רשמה העדה את הדברים מפי המתלוננת, שהתלונה שמסרה היא אמת ולא חזרה בה מתוכן הדברים. לגבי הטענה שהיא לא נתנה למתלוננת לקרוא את העדות לפני שחתמה השיבה

העדה שאין לה מה להגיד בנושא, שזו חתימת המתלוננת שהיא הייתה צריכה לקרוא טרם החתימה, ושמדובר בעדות קצרה שנגבתה ביוזמת המתלוננת.

העדה אישרה שהתקשרה לאמה של המתלוננת (נ/1) כאשר ברקע האחרונה צועקת. האם סירבה למסור עדות ולכן ציינה את מה שמסרה לה בטלפון.

18. ב"כ הנאשם טען, כי יש טעם לפגם בתשאול שנערך למתלוננת בהגיעה לבטל את התלונה.
החוקרת דניאל דמארי, אישרה כי לפני גביית עדות של מתלוננת המבקשת לחזור בה מתלונתה נערך תשאול וככל שעולה שהיא מסרה עדות שקר אז מזהירים אותה במסגרת העדות שתיגבה. היא לא ערכה תרשומת לגבי התשאול שנערך למתלוננת בטרם נגבתה הודעתה (ת/5) בה ביקשה לבטל את התלונה ולכן לא ידעה לומר מה עלה בשיחה ביניהן. לדבריה, לא נוהגים לתעד תרשומת של כל בקשה לביטול תלונה.

אני סבורה שמדובר בנוהל בעייתי שלא לרשום מה היה בתשאול המקדים של המתלוננת שיש בו ליתן הסבר או מניע לביטול התלונה, דבר שאין לו כל ביטוי בהודעה עצמה. הסברים שנמסרים בשלב זה יכולים היו לחזק את תלונת המתלוננת או לסייע להגנת הנאשם.
לעדה לא היה הסבר מדוע בשלב זה לא עומתה המתלוננת עם דברים בתיק כמו הדברים שמסרה אמה (נ/1). אני סבורה שיש לתת משקל לאלה בבחינת כלל הודעות המתלוננת ויתר הראיות בתיק.

19. סעיף 10 א(ד) לפקודה קובע שנאשם לא יורשע על סמך אמרת חוץ לפי סעיף 10א' לפקודה אלא אם תמצא תוספת ראייתית מסוג דבר לחיזוק. הודעת חוץ של עד יכולה לשמש תוספת ראייתית להודעת חוץ של עד אחר.

20. אמרה המתקבלת לפי סעיף 10א' לפקודה דורשת בדיקה מדוקדקת של בית המשפט, וגם כשיש חשש קל שבקלים על בית המשפט להימנע מלהסתמך עליה (דנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חאג' יחיא** (5.7.93)).

21. המתלוננת נקטה בעדותה בפניי בגישה מגוננת כלפי הנאשם וכך גם אביה.
המתלוננת עשתה מאמץ לשכנע, כי שיקרה בהודעותיה במשטרה. היא לקחה על עצמה את האחריות למסירת האשמות כוזבות כלפי הנאשם, אך שוכנעתי, כי המתלוננת הקצינה בעדותה בפניי כדי לסייע לנאשם, אך אירועי אלימות התרחשו בבית בני הזוג.

המתלוננת סיפרה לאביה וחברתה על האירועים, אלא שעדויותיהם של אלה והתמונות שהוגשו אודות החבלות והנזק לרכוש מחלישות את הודעות המתלוננת במשטרה ולא מחזקות אותה.

לאחר בחינת מכלול הראיות בתיק, לא אוכל להעדיף את הודעות המתלוננת במשטרה על פני עדותה בפניי, זאת בשים לב לפער בין מה שמסרה המתלוננת במשטרה לבין מה שמסרה לאביה וחברתה עוד בטרם הוגשה התלונה (ולעתים אף ממש בסמוך לאירוע), תוכן הדברים שמסרה המתלוננת לשניים, העיתוי בו סיפרה את הדברים והמועד בו בוצעו המעשים על פי עדויות האב והחברה והפער בין התמונות של החבלה והנזק לרכוש לעדות המתלוננת. לכך יש להוסיף שהתשאול שנערך למתלוננת אודות נסיבות הגשת הבקשה לביטול התלונה לא תועד ואת המחלוקות והריבים בין בני הזוג באותה תקופה.

המתלוננת מסרה לאביה, כי האירועים באישומים השלישי, הרביעי, החמישי והשישי היו כחודשיים לפני הגשת התלונה, דהיינו ביולי 2018 ואירוע אחד כחודש לפני הגשת התלונה (ייתכ שמדורב אישום השלישי). לידור אזולאי ששמעה על האירועים בסמיכות לביצועם קושרת בין שני אישומים שונים ממועדים שונים ולכן יש קושי לסמוך על אמיתות הדברים שנמסרו על ידי המתלוננת בהודעותיה במשטרה, והכל כפי שיפורט לגבי כל אחד מהאישומים להלן.

22. הנאשם הודה ששפך מים על המתלוננת כאמור באישום הראשון ובכך שסגר את המגירה בחוזקה וזו התפרקה (האישום הרביעי) והכחיש את יתר המיוחס לו בכתב האישום. הנאשם לא חלק על כך שמערכת היחסים בין בני הזוג לוותה בוויכוחים וחיכוכים רבים. הגם שהנאשם ביקש, כמו המתלוננת, להעצים את הקושי של המתלוננת בתקופת ההיריון ולאחריה, לא מצאתי, כי ניתן לשלול את גרסתו והסבריו לנוכח יתר הראיות בתיק.

23. עתה נעבור לבחון את הודעות החוץ של המתלוננות והתשתית הראייתית בכל אחד מהאישומים.

<u>ב. האישום הראשון</u>

24. אין מחלוקת בין הצדדים, כי ברקע לאירוע ויכוח בין בני הזוג על רקע כוונת הנאשם לנסוע עם בני משפחתו לטבריה לחג, כאשר המתלוננת לא הייתה מעוניינת להצטרף, כי מדובר בשינה באוהלים ומנגד סירובה של המתלוננת שהנאשם ייסע בלעדיה.

25. המתלוננת בהודעתה (ת/3) תיארה את המיוחס לנאשם באישומים הראשון השני והשלישי. הנאשם איים עליה שישב עליה בכלא, וכי אין לו מה להפסיד ומזה יומיים דורש ממנה לצאת מהבית עם הילדים. הבוקר שוב דרש ממנה לעזוב וזרק עליה בקבוק מים מפלסטיק וזה פגע לה ברגל שמאל. הוא גם זרק עליה בקבוק דייסה של הילדה אך לא פגע בה. הוא הרים את בקבוק המים שזרק, פתח והתיז עליה. היא יצאה מהבית והתקשרה למשטרה. במקביל הנאשם התקשר לאביה ואמר לו לבוא לקחת אותה. לדבריה מסרה בשיחה למוקד 100 שהוא רודף אחריה, כי רדף אחריה בבית וזרק עליה את הבקבוקים.

26. בשיחה למוקד 100, (ת/7, ת/7(א)), מסרה המתלוננת, כי הנאשם מאיים עליה וזורק דברים, וכי הוא רודף אחריה. במהלך הדיון עת הושמעה למתלוננת ההקלטה היא הגיבה בחיוך.

27. המתלוננת בעדותה בפניי סיפרה, כי אמרה לנאשם שלא ייסע עם משפחתו לטבריה, וכי אם ייסע אמרה לו "תראה מה יהיה לך", כי רצתה שישאר לעזור לה עם הילדים. כל מה שהיה זה שהוא שפך עליה מים ולא הייתה כל אלימות נוספת או מרדף אחריה.
היו ריבים ביניהם אך לא הייתה כל אלימות. אם הייתה אלימות לא הייתה נשארת איתו.

היא פנתה למשטרה, לבית משפט בעת מעצרו של הנאשם, ולתביעה כדי להבהיר ששיקרה אך איש לא היה מוכן לשמוע אותה וכך מצאה את עצמה מוזמנת למתן עדות כנגד הנאשם בתיק זה:

"**אחרי שבוע הגעתי לבטל תלונה אמרתי ודיברתי עם הרב והרב הסביר לי שעשיתי טעות חמורה שסתם המצאתי דברים.** זה היה ערב חג שני סוכות שמחת תורה שוטרת אמרה לי אין לך מה לעשות פה זה חג אני צריכה ללכת. **אמרתי אני רוצה לדבר למה להגיע לבית משפט אחרי זה אני אקח את העונש אמרו לי התיק בבית משפט**. אחרי יומים באתי לבית משפט אמרו לא יודעים על מה את מדברת תפני למשטרה הם יכולים לעצור את זה. אף אחד לא התייחס אליי אמרו לי תלכי אין לך מה לעשות פה. גם שהתקשרו ואמרו שהתיק בבית משפט התקשרו מהמשטרה או תובעת אמרו יש דיון או משפט אמרתי אין בעיה אני רוצה להיפגש לפני כי אני רוצה להגיד כמה דברים שלא נגיע בפני שופטת ששיקרתי. עד היום לא דיברו איתי אני עובדת בגן ילדים, יום חמישי נזכרו להתקשר בלי הפסקה מחסום ורגיל ביקשו לעשות רענון אמרתי שאני רוצה לדבר על זה ששיקרתי לא רוצה שתייצגו אותו אני אבוא מול שופטת אגיד שיקרתי היו מריבות אבל לא אלימות ברמה שאמרתי" (עמ' 7 שורה 29 עד עמ' 8 שורה 5).

בהמשך אישרה שאמרה את הדברים שייחסה לנאשם באישום זה למעט האיומים, אבל לא מסרה אמת, למעט אירוע התזת המים.

המכה מהבקבוק שעליה סיפרה הייתה ברגל למטה ולא יכולה להסביר את החבלה על הירך. המים פגעו בה ברגל. הדגימה תנועת זריקה קדימה.
בניגוד לדיווח שלה למוקד 100 הנאשם לא איים עליה ולא רדף אחריה באירוע זה.

בעת שהשוטר ריזקאן הגיע לביתה היא בכתה והייתה נסערת בגלל כוונת הנאשם לנסוע לטבריה בלעדיה. היא סיפרה לשוטר שהנאשם הרביץ לה אך זו אינה האמת. היא לא ברחה מהבית, הנאשם נכנס למקלחת והיא יצאה להתקשר למשטרה, כי כעסה.

הוטח במתלוננת שאמה לא רצתה להעיד במשטרה ומכל מקום לא מסרה שידעה על אלימות כלשהי. לדבריה, היא סיפרה לאביה, כי ידעה שהוא ירחם עליה, אחרת הוריה היו שואלים למה באה אליהם. אמא שלה, להבדיל מאביה, הייתה מבינה שהמתלוננת לא מוסרת לה דבר אמת.

המתלוננת הודתה שבגלל בחורה שהתחילה עם הנאשם באירוע היא הייתה חשדנית כלפיו.
עוד ציינה, כי היא ולידור אזולאי כבר לא חברות, מכיוון שהמתלוננת שיקרה לה.
המתלוננת מסרה שהיא ילדה את בתם הקטנה ביום 26.1.18.

28. בדוח העימות בין בני הזוג (ת/6) הנאשם הודה ששפך מים על המתלוננת אך הכחיש שזרק לעברה את הבקבוק או שהתיז עליה מים. הנאשם אישר שדרש ממנה לעזוב את הבית עם הילדים. הנאשם ביקש סליחה על כך ששפך עליה מים.

29. **הנאשם** טען שהמתלוננת כל הזמן חיפשה לריב איתו. הוא היה במשחק כדורגל ואחרי זה הלך להופעה של הזמר שריף. הוא שפך מים לכיוונה של המתלוננת, כדי שתצא מהבית, כי החלה לצעוק שלא ייסע לטבריה. היא לא הייתה אמורה לבוא איתם לטבריה ולכן מבחינתו שתלך להוריה. היא אמרה לו שתהרוס לו את החיים והתקשרה למשטרה.
הנאשם הכחיש שרדף אחרי המתלוננת וזרק עליה בקבוק דייסה.

לדבריו, הוא חתם על ההודעה במהירות מבלי לקרוא, כי מיהר לנסוע לטבריה.

30. הנאשם בהודעתו (ת/9) טען, כי ביום חמישי האחרון בחורה התחילה איתו באירוע והמתלוננת חשבה שיש לו מאהבת ולכן היא הגישה את התלונה. הוא ביקש ממנה שתלך להוריה כדי לעשות שם את החג מאחר שהוא היה אמור לנסוע עם משפחתו לטבריה. במהלך הויכוח בין הצדדים המתלוננת קיללה אותו והוא נטל בקבוק שהיה ליד המיטה והשפריץ עליה מים. המתלוננת התקשרה למשטרה והנאשם התקשר לאביה שיבוא לקחת אותה. לדבריו, בעבר כשרבו היא הלכה להוריה.
לדברי הנאשם, בבוקר האירוע, המתלוננת אמרה לו "אני אדאג להרוס לך את החיים" (שורה 59), וזאת כדי למנוע ממנו לנסוע עם משפחתו לטבריה.

31. **מאור ריזקאן** השוטר שהגיע לבית בני הזוג סיפר, כי בדרכו לבית בני הזוג, המתלוננת מסרה לו שהנאשם היכה אותה. היא חיכתה מחוץ לבית. הוא הגיע לבית והנאשם מסר שהם רבו והוא שפך עליה מים. בני משפחה של הנאשם הגיעו למקום ולכן הוא הכניס את המתלוננת לתוך הבית.
אביה של המתלוננת הגיע ואמר שהנאשם הרביץ לה ואיים עליה עם סכין והילד היה עד אך העד לא רצה לערב את הילד. המתלוננת אמרה שבמוצאי שבת, לקראת חג, היה אירוע אבל היא לא רצתה להתלונן כדי לא להרוס את אווירת החג.

הוא רשם ב- ת/8 מה שנאמר לו על ידי כל אחד מהעדים. המתלוננת בכתה והייתה נסערת כשהעד הגיע למקום. אבי המתלוננת לא הפסיק לדבר כפי שנרשם ב- ת/8 והעד רשם את עקרי הדברים שזה איום בסכין ולא שאל מתי זה התרחש. העד לא זוכר עם המתלוננת ואביה דיברו ביניהם

בנוכחותו. הנאשם ומשפחתו אמרו שהרווחה תגיע לקחת את הילד והמתלוננת ביקשה שבני משפחתה יגיעו, בהמשך אחותה הגיעה לקחת את הילדים.

העד שוחח עם המתלוננת ורק לאחר מכן הגיע האב, בשלב זה כבר לקחו את הנאשם לתחנה והעד חיכה עם המתלוננת, אביה והילדים כדי שמישהו יבוא לשמור על הילדים. הוא חיכה שם כדי לקחת אותה לתחנה. לא זוכר אם לקח את אביה של המתלוננת לתחנה, הוא לא יודע למה אביה לא שמר על הילדים וחיכו דווקא לאחותה של המתלוננת.

32. **משה פריינטה** אביה של המתלוננת מסר בעדותו בפניי, כי המתלוננת התקשרה אליו כשהיא בתחנת המשטרה והוא הגיע לשם. היא לא סיפרה לו כלום, למעט על אירוע עם מים. המתלוננת אמרה לו שהיה בלגן ביניהם, אך לא סיפרה לאמה, כי היא רגישה וקשה לה. היא סיפרה לו אבל הוא התחמק וטען שזה ויכוח וריב ולא היה מוכן לפרט. המתלוננת גרה אצלם כשבועיים לאחר האירוע, אך הוא לא יודע למה.

בהודעתו במשטרה (ת/10) מסר העד, כי הנאשם התקשר אליו וביקש ממנו לבוא לקחת את המתלוננת. גם המתלוננת התקשרה אליו בוכה ומפוחדת, אך לא ניתן לשלול, כי בכתה לנוכח סירוב הנאשם להיענות לבקשתה שלא ייסע עם בני משפחתו לטבריה בחג בלעדיה.

33. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם הודה בשפיכת המים, כך שלכל היותר מדובר בניסיון תקיפה, אך הדבר חוסה תחת הגנת זוטי דברים. הנאשם נעדר עבר פלילי ומדובר באירוע פעוט.

34. נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת במשטרה. לא מצאתי שהודאת הנאשם בהתזת מים על המתלוננת יש בה לחזק את הודעות המתלוננת במשטרה ולהביא להעדפתן. הנאשם והמתלוננת אישרו, כי המתלוננת סירבה לנסיעת הנאשם לטבריה עם משפחתו בלעדיה נוכח רצונה שיישאר עמה בחג. בנסיבות אלה לא עלה בידי המאשימה להוכיח את המיוחס לנאשם באישום זה, למעט התזת מים על המתלוננת. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם התיז מים על המתלוננת במהלך הוויכוח ביניהם. בנסיבותיו של תיק זה, אני סבורה שאין להרשיע את הנאשם בגין מעשה זה מטעמים של זוטי דברים, כפי שיורחב בדיון לגבי אישומים 5-4 להלן.

<u>ג. האישום השני</u>

35. המתלוננת סיפרה בעדותה בפניי, כי במוצאי שבת הנאשם חזר מאוחר לבית ורצה לחבק ולנשק אותה אבל היא נגעלה ממנו. היא הלכה לישון בסלון. הנאשם לא היכה בה באגרופים. לגבי החבלות אישרה שמסרה שזה מהאגרופים אבל מדובר בחבלה שהצהיבה והיא כלל לא מאותו היום אלא מנפילה מצעצועים של הילד.
כשהוצגו לה תמונות החבלה ב- ת/1, אישרה שקשרה בינן לבין האלימות מצד הנאשם.

36. בהודעתה (ת/3) המתלוננת תיארה, כי הנאשם חיבק אותה והיא ביקשה שלא ייגע בה והלכה לישון בסלון. הוא בא אחריה והיכה בה באגרופים בגב בצד ימין. יש לה כאבים בגב וסימן צהוב-כחול. היא לא דיווחה למשטרה או להוריהם, כדי לא להרוס למשפחותיהם את החג.
בהודעת המתלוננת ת/4 הוסיפה, כי החבלה על גופה בצד ימין וכן ברגלה הם מהאגרופים שהיכה בה הנאשם.

37. מתמונות החבלה על גופה של המתלוננת (ת/1) ניתן לראות המטומה בירך שמאל אך התמונות לגבי אזור הצלעות אינן ברורות ולא ניתן לשלול את טענת ההגנה, כי הסימן הנראה לעין הוא סימן (פס) מהחזיה ולא ממכה.
כמו-כן לא ברור איך מאגרופים בגבה של המתלוננת נגרמה המטומה בירך, כך גם לא ניתן להסביר קיומה של חבלה בצלעות שכלל לא יוחסו לנאשם בכתב האישום ולא נטען בשום מקום, כי מכת האגרוף הייתה גם באזור הצלעות.

38. ב- ת/6, העימות, המתלוננת הטיחה בנאשם, כי היכה אותה באגרופים כמפורט באישום זה והנאשם הכחיש את הדברים. הנאשם הטיח במתלוננת "**מאז ששיראל חג'בי בא אליי לאירוע את לא עוזבת אותי**" (שורה 18). הנאשם לא ידע להסביר את מקור החבלות על גופה של המתלוננת.

39. הנאשם בהודעתו (ת/9), מסר, כי אינו יודע כיצד נחבלה המתלוננת, הוא חיבק אותה והיא אכן קמה מהמיטה והלכה לסלון והוא הלך אחריה כדי לדבר איתה "**אולי קיבלה ממני מכה מתנועת יד משהו כזה אבל לא הרמתי יד אין מצב שהרמתי עליה יד**" (שורות 33-32).

40. **הנאשם** סיפר שהלך למשחק במוצאי שבת והמתלוננת כעסה על כך. כמו-כן היא רצתה שהנאשם יעזוב את חיי הלילה שאחיו עבד בהם. הנאשם נהג לעזור לאחיו שהוא המנהל של הזמר שריף, והמשיבה חשבה שבחורות מתחילות איתו ולכן נהגה להטיח בו שיש לו מאהבת.
הנאשם הודה שביקש ממנה לעזוב עם הילדים כדי שתלך להירגע. כשאמר שאין לו מה להפסיד זה לא בקשר למשטרה או כלא, אלא לנוכח רצונו להתגרש.

הנאשם הכחיש שתקף אותה בלילה. הודה שחיבק אותה וניסה לדבר איתה. היא הלכה לסלון והוא אחריה היא התעלמה ממנו ואז הלך לישון בחדר ולא הרביץ לה. כשנשאל איך יש לה חבלות השיב שאולי זה מתנועת יד בטעות אבל זה לא ממנו והכחיש שהיכה אותה (שורה 34). בהתייחס ל- ת/1 טען שלא רואים סימנים על גופה של המתלוננת.

41. **לידור אזולאי** סיפרה בעדותה בפניי, כי המתלוננת לא סיפרה לה על אירוע זה.

42. אין מחלוקת שהיה ויכוח בין בני הזוג לנוכח סירובה של המתלוננת שהנאשם יחבק אותה. העובדה שהחבלות לא תואמות את אופן התקיפה, כפי שזה נמסר על ידי המתלוננת, אגרופים

בגב, הרי שלא ניתן להעדיף את הודעת המתלוננת במשטרה על פני עדותה בפניי ועל כן אני מזכה את הנאשם מעבירות של תקיפה הגורמת חבלה ואיומים.

<u>ד. האישום השלישי</u>

43. המתלוננת סיפרה בעדותה בפניי, כי לא רצתה לקבל את טבעת הנישואים מהנאשם ולכן זרקה אותה עליו. היא הלכה להוריה, כי לא יכלה לסבול את נוכחות הנאשם לידה בתקופה שלאחר הלידה כמו גם בתקופת ההיריון. היא הייתה במשך שבוע וחצי אצל הוריה, אך הגיעה לבית בני הזוג לקחת דברים. הנאשם הגיע להוריה יום למחרת על מנת לשוחח. הכחישה שהנאשם נקט באלימות כלפיה.

44. בהודעתה (ת/3) המתלוננת מסרה שהנאשם שב מהעבודה והיא הייתה בדרכה לאמה והם נפגשו בחוץ. הוא אמר לה לקחת את הטבעת שלה והיא ענתה לו "לא עכשיו". הנאשם בתגובה משך לה בשיער והיכה אותה באגרופים בגבה ובצווארה. היא נסעה להוריה אך לא סיפרה להם. המתלוננת הוסיפה, כי לאחר האירוע באישום זה היא עזבה את הבית לבית הוריה וסיפרה על האירוע לאביה, אך לא לאמה. יום לאחר האירוע הגיע הנאשם לבית הוריה, שוחח עם אביה, ביקש סליחה וביקש שתשוב לביתם. כאשר נשאלה האם היו אירועי אלימות נוספים, השיבה "לא רוצה להרחיב מעבר לזה" (שורה 58).

45. בעימות, ת/6, המתלוננת הטיחה בנאשם, כי בחודש אוגוסט, ליד רכבם, הוא תקף אותה מחוץ לבית משך בשערה והיכה באגרופים בצווארה ובגבה (שורות 52-50) והנאשם הכחיש את הדברים.

46. **הנאשם** סיפר, כי בנם הביא לו את טבעת הנישואין של המתלוננת, לאחר שזה מצא אותה. הנאשם החזיר לה את הטבעת, כי חשב שנפלה לה אבל היא אמרה שהיא זרקה אותה. הנאשם הכחיש שתקף אותה ואמר לחוקר שיש מצלמות בסביבה לדעתו.
הנאשם אישר שקילל אותה אחרי שקיללה אותו כפי שנמסר בהודעתו. לדבריו לא כעס עליה. לא הפריע לו שהיא לא הייתה מעוניינת בטבעת. היא הלכה להוריה לאחר מכן. הוא לא זוכר מה היה עם הטבעת לאחר מכן, אבל היא ברשות המתלוננת עד היום.
בהודעתו ב- ת/9, חזר הנאשם על האמור לעיל והוסיף שקילל את המתלוננת אך לא הרים עליה יד.

47. מ-נ/1 מזכר של השוטרת דנית דמארי עולה, כי שוחחה עם אמה של המתלוננת שמסרה שאינה מוכנה למסור עדות. לדברי האם, רק ביום 25.9.18, סיפרה לה המתלוננת על האירועים.
האם מסרה שכאשר המתלוננת הגיעה לגור אצלם במשך שבועיים, היא לא סיפרה על אירועי אלימות אלא אמרה לה שהנאשם אמר "לא טוב לך לכי להורים".

48. **משה פריינטה** העיד, כי חודשיים לפני מסירת עדותו במשטרה סיפרה לו המתלוננת שהנאשם איים עליה בסכין ומשך לה בשערות. לאחר מכן הנאשם התקשר אליו שיבוא לקחת את המתלוננת. חודש לפני מסירת עדותו הנאשם היכה אותה ולכן היא עברה לגור אצלם למשך שבועיים ולאחר מכן שבה לביתה.
אביה של המתלוננת שמע על איומים בסכין, מהאישום השישי, ומשיכה בשיער מאישום זה כאירוע אחד.

49. **לידור אזולאי** מסרה, כי המתלוננת סיפרה לה שבחודש השמיני להיריונה הנאשם שבר מגירה, רדף אחריה בבית, תפס לה בחולצה ובשיער ואז היא עזבה להוריה. לאחר רענון זכרון הוסיפה שהנאשם היכה במתלוננת באגרוף. היא סיפרה לה על הדברים כשהיא בדרכה לבית הוריה. לאחר תקופה אמרה לה המתלוננת שאמרה את הדברים סתם מלחץ. העדה שמעה על האירוע מהמתלוננת ביום האירוע, אך התיאור שנמסר לה לא תואם את התיאור שמסרה המתלוננת בהודעותיה במשטרה. התיאור עליו העידה העדה מערב בין האירוע באישום זה והאירועים באישומים הראשון (מרדף) והרביעי (שבירת המגירה).
בהתאם לכתב האישום, ישנו פער ממשי במועדים בהם התרחשו האירועים באישום הראשון, השלישי והרביעי ואלה מכל מקום לא היו בתקופת היריונה של המתלוננת. כמו-כן האירועים באישום זה ובאישום הרביעי התרחשו במהלך חודש אוגוסט בעוד האירוע באישום הראשון היה בספטמבר וטרם התרחשו בעת שהמתלוננת מעדכנת את חברתה לגבי האירוע באישום זה.

50. נוכח הפער בין מה שסיפרה המתלוננת לחברתה לידור אזולאי, ביום למחרת האירוע, ולאביה בסמוך לאירוע, לבין מה שמסרה במשטרה, העובדה שעוד טרם הגשת התלונה מסרה המתלוננת לחברתה שהדברים נאמרו "סתם" ו"מלחץ" לא אוכל להעדיף את עדותה במשטרה על פני עדותה בפניי ועל כן אני מזכה את הנאשם מעבירה של תקיפה סתם באישום זה.

<u>ה. האישומים הרביעי והחמישי</u>

51. המתלוננת סיפרה בעדותה בפניי שהמגירה לא הייתה תקינה. הם השאירו חפצים בחוץ ואלה נהרסו בגשם ולכן כשכעסה על הנאשם ייחסה לו את שבירת החפצים, אולם לא כך היו הדברים. הנאשם סגר בחוזקה את המגירה וזו התפרקה, אך הוחזרה למקום לאחר הדבקה והיא בשימוש עד היום.
גם הדברים שאמרה על שבירת הלול הם לא נכונים. הסדק בלול הוא כתוצאה משיפוצים ולא בגלל הנאשם. המתלוננת אישרה שצילמה ונתנה את התמונות (ת/2) לחוקר.

52. המתלוננת בהודעתה (ת/4) מסרה, כי הנאשם שבר את המגירה ואת הלול של הקטינה כמפורט באישומים 4 ו- 5. לדבריה, גם על אירועים אלה לא סיפרה בהודעתה ב- ת/3 מאחר וריחמה על הנאשם ולא רצתה לסבך אותו.

53. בעימות שנערך (ת/6) הנאשם הודה שבעט במגירה מאחר שהיא לא נסגרת עד הסוף בשל תקלה אך לא התכוון לשבור אותה. כמו כן, הכחיש שזרק את הלול.

54. הנאשם בעדותו בפניי סיפר, כי יש מגירה אישית של הדברים שלו לעבודה ויתר המגירות משמשות לילדים. הדופן של המגירה היה מנותק, כי החיבור הוא באקדח סיכות. צריך לדחוף בכוח את המגירה שלא תיפול. המגירה התפרקה בגלל שיש בעיה במגירה, שהיא יד שנייה. חבר שלו תיקן את זה מיד לאחר מכן.
הוא לא בעט במגירה אלא דחף אותה בכח עם הרגל. היא הייתה שבורה גם ככה.

55. הנאשם בהודעתו (ת/9) אישר ששבר את המגירה והוסיף שהיא הייתה "**חצי מפורקת**" (שורה 62). מאחר והמגירה לא תקינה, הוא בעט בה כדי להחזירה למקום, וזו נשברה, מאחר והחיבור הוא באקדח סיכות.

56. **לידור אזולאי** סיפרה כמפורט באישום השלישי, כי המתלוננת סיפרה לה על ריבים וצעקות בזמן ההיריון, וכי בהיותה בחודש שמיני להיריונה, הנאשם שבר את המגירה מעצבים לאחר שרדף אחריה, משך בשיערה ובחולצתה והיכה בה באגרוף בצווארה. המתלוננת לא סיפרה לה על שבירת הלול.
המתלוננת סיפרה לה את הדברים כשהיא בדרכה להוריה. לדברי העדה אירוע שבירת המגירה היה חלק מהאירוע באישום השלישי ולא כאירוע נפרד, כפי שמיוחס לנאשם בכתב האישום.

57. בתמונה של הלול והמגירה, ת/2, ניתן לראות על הלול שריטה קטנה, קלה ושטחית בלבד ולא סדק או שבר. לגבי המגירה ניתן לראות שחלק מחיבוריה, המחוברים בסיכות התפרקו, כך שאין מדובר בשבר.ד

58. בשים לב לתמונות הנזק הנטען ועדותה של לידור אזולאי ששמעה מהמתלוננת על האירוע בסמוך, אך בהמשך המתלוננת חזרה בה מהדברים בפני חברתה, לא שוכנעתי שיש להעדיף את הודעתה במשטרה על פני עדותה בפניי.
בנסיבות אלה, לא עלה בידי המאשימה להוכיח, כי הנאשם שבר את המגירה ואת הלול.
אפילו אם אקבל, כי הנאשם גרם לנזק כלשהו למגירה וללול במעשיו, הרי שמדובר במעשים פעוטי ערך החוסים תחת זוטי דברים ואין להרשיע בגינם כמו גם לגבי התזת המים על המתלוננת באישום הראשון.

59. סעיף 34 יז' לחוק קובע, כי "**לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך**".

60. הנזקים שניתן לראות במגירה (התפרקות באופן שהמצב הושב לקדמותו) ומעין שריטה קלה על הלול, והתזת המים על המתלוננת באישום הראשון הם בגדר זוטי דברים, וספק אם היה מוגש כתב אישום בגינם אלמלא יתר האישומים מהם זוכה הנאשם.

61. נסיבות הנזק למגירה, שאין מחלוקת בין הצדדים שהייתה תקולה והיה צורך בשימוש בכח על מנת לסגור אותה מלמדות שאין לשלול גרסת את הנאשם לשימוש רגיל, אם כי בכח, על מנת לסגור אותה ולא מעבר לכך. התפרקות המגירה מהסיכות שחיברו בין חלקיה הינה מעשה פעוט ערך. החלקים חוברו באמצעות הדבקה כך שלא נגרם בפועל נזק למגירה. השריטה על הלול היא קטנה ושטחית וספק אם ניתן לראות בכך נזק, ואם כן הרי שמדובר בנזק פעוט ערך. התזת מים על המתלוננת במהלך ויכוח סוער בין בני הזוג לנוכח החלטת הנאשם לנסוע בחג עם משפחתו לטבריה חרף סירובה של המתלוננת, הינו אירוע קל שלא גרם נזק.

62. בנסיבות אלה, אני סבורה שזהו המקרה בו על בית המשפט לנהוג במשנה זהירות טרם הכתמתו של נאשם ברישום פלילי, כשהדברים לא הצמיחו, ולו מידה מזערית של סכנה לציבור, וכי השפעתו של המעשים על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את הנאשם בהרשעה בפלילים.

אשר לטיב המעשה, מדובר באלימות ברף נמוך, התזת המים על המתלוננת שלא גרמה נזק בגוף למתלוננת, ובהיזק לרכוש ברף נמוך ביותר.

אשר לנסיבות המקרה, יש להביא בחשבון את התקופה המורכבת בה היו מצויים בני הזוג, חשדה של המתלוננת שהנאשם מנהל רומן וסירובה לנסיעת הנאשם עם משפחתו לטבריה בלעדיה (ראה בעניין זה ע"פ (מרכז) 39031-05-12 **חננאל נ' מדינת ישראל** (24.12.12), ע"פ (ת"א) 2125/94 **בן ארי נ' מדינת ישראל** (23.1.97)).

אשר לתוצאות המעשה, אזכיר כי מדובר בנזקים קלים ביותר לרכוש.

אשר לאינטרס הציבורי, בע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן** (8.12.99, סעיף 30 לפסה"ד) נפסק כי ההגנה של "זוטי דברים" "**תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן, ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית**".

עוד נקבע, כי בין מכלול השיקולים לעניין זה ניתן לשקול גם את מיהות העושה, ולא רק את מיהות המעשה:

"**... שכן, יש שהשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה**" (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל** (14.7.15), סעיף 26 לפסה"ד).

63. מכל המפורט לעיל, אני סבורה שיש לזכות הנאשם מעבירה של תקיפה סתם באישום הראשון, בגין התזת המים לעבר המתלוננת, וגרימת נזק לרכוש באישומים הרביעי והחמישי בשל שהמעשים חוסים תחת זוטי דברים.

<u>ו. האישום השישי</u>

64. המתלוננת בעדותה בפניי הכחישה שהנאשם איים עליה בסכין. היא לא זוכרת שמסרה את התיאור שמסרה במשטרה לגבי תיאור הסכין. לאחר שהוצגה לה ההודעה מסרה שאין סיכוי שהדברים נאמרו ובהמשך סייגה שאולי אמרה את הדברים מעצבים. היא סיפרה לאביה וללידור אזולאי על אירוע זה כדי שירחמו עליה בשל התקופה המורכבת בה הייתה באותה העת, בתקופת ההיריון.

65. בהודעתה ת/4 נשאלה המתלוננת אם היו איומים עם סכין, אז סיפרה על המתואר באישום זה. לדבריה הוא איים עליה ברצח, הוציא סכין מהמטבח ואמר לה אני ארצח אותך, היא רצה לחדר ונעלה את הדלת. לדבריה היא לא דיווחה על אירוע זה, כי לא רצתה לסבך את הנאשם . היא סיפרה על אירוע זה לחברתה לידור אזולאי יום למחרת. מהעדות לא ברור מדוע נשאלה על איומים בסכין, כאשר הדבר לא עלה מעדותה הראשונה (ת/3) או הדברים שמסרה למוקד 100. היחיד שהזכיר איום בסכין הוא אבי המתלוננת במפגש עם השוטר ריזקאן (ת/8).

66. בעימות, ת/6, הטיחה המתלוננת בנאשם את האיומים בסכין וזה הכחיש אותם, כפי שהכחיש אותם גם בחקירתו ב- ת/9.

67. **לידור אזולאי** סיפרה בעדותה בפניי, כי בזמן ההיריון של המתלוננת, הנאשם איים עליה עם סכין בעקבות ריב. היא סיפרה לה על כך בסמוך, יום או יומיים אחרי האירוע. לאחר רענון זכרון מסרה ששמעה על כך למחרת האירוע. המתלוננת נשמעה לה עצבנית וכועסת ולאחר רענון זכרון הוסיפה שהמתלוננת נשמעה מפוחדת, היסטרית ובוכה.
העדה מכירה את הנאשם כבעלה של המתלוננת אבל אין להם קשר מעבר לכך.

אחרי האירוע עם הסכין היא הציעה למתלוננת לפנות למשטרה אבל היא לא הלכה. העדה ניסתה לא להתערב ורק אמרה לה שאם זה רציני שתיגש למשטרה. העדה הוסיפה שפחדה שיקרה משהו אבל לא יכלה לקבל החלטה במקום המתלוננת ולכן לא חשבה להגיש תלונה בעצמה.

68. **משה פריינטה** מסר בעדותו שהמתלוננת סיפרה לו על משיכת שיער אבל לא זוכר איום בסכין. בהמשך טען שלא אמר שהנאשם הרביץ לה. המתלוננת קרובה אליו ומספרת לו את מה שמתרחש בינה לבין הנאשם. לדידו, אמה של המתלוננת לוקחת דברים ללב ומתעצבנת ולכן היא לא סיפרה לה. בהמשך אישר את דברי המתלוננת, כי האם לא הייתה מאמינה לדברי המתלוננת, בניגוד אליו. על משיכה בשיער ואיום בסכין המתלוננת סיפרה לו בזמן אמת ולא במועד הגשת התלונה, אך הדבר לא מתיישב עם דבריו ב- ת/10.

לפי ת/10, הודעת העד במשטרה, הרי שחודשיים לפני מועד מסירת עדותו, 25.9.18, סיפרה לו המתלוננת על שבירת לול ומגירה בבית, על המשיכה בשיער ועל האיום בסכין.

העד אישר שתקופת ההיריון ולאחריה לא הייתה תקופה טובה למתלוננת, שהייתה עצבנית ושנאה את כולם.
העד הוסיף, כי לא מסר לשוטר ריזקאן (ת/8) על אירוע עם סכין בנוכחות הילד הקטן של בני הזוג.

69. **הנאשם** הכחיש את המיוחס לו ותלה את ההסבר להאשמות שייחסה לו המתלוננת לתקופה הקשה שחוותה במהלך ההיריון ובדיכאון שלאחר הלידה. יצוין, כי לא הוצגו כל מסמכים בעניין זה. לדבריו, הוא לא רצה לחשוף זאת, אבל המתלוננת לא רצתה את ההיריון, אך מאחר שהם דתיים היא לא יכלה לבצע הפלה וכתוצאה מכך נכנסה לדיכאון. המתלוננת הייתה רבה עם כולם וגורמת לריבים בין כולם. היא סיפרה את זה לאחותו הגדולה לאחר הלידה. הוא לא סיפר זאת במשטרה, כי מיהר לנסוע לטבריה עם המשפחה.
לגישתו, המתלוננת שיקרה בגלל דיכאון אחרי הלידה. היא תקפה אותו ואיימה עליו אבל הוא לא רצה לספר, כי לא רצה לפגוע בה וידע שהתקופה תעבור.

הנאשם טען שמסר לחוקר זוהר שלום שהמתלוננת הייתה בדיכאון אחרי לידה. הוא הודה שלא אמר זאת במהלך החקירה אלא לאחר מכן והחוקר השיב לו שאין מה לעשות. הוא לא אמר את הדברים לסניגור, כי לא חשב שזה רלוונטי ולא רצה לפתוח את זה. יצוין, כי החוקר זוהר שלום העיד בפניי וכלל לא נחקר על כך.

70. העובדה שהמתלוננת ואביה הציגו קשר קרוב מאוד לא מתיישבת עם העובדה שעל אירוע חמור, של איומים ברצח בסכין היא לא סיפרה לו אלא כחודשיים לפני הגשת התלונה במשטרה. לא סביר שדווקא על שבר במגירה ואירוע של משיכה בשיער היא תספר לאביה בסמיכות לאירוע ועל אירוע חמור של איום בסכין, אירוע עליו סיפרה לחברתה לידור אזולאי, היא תספר לו רק בחלוף חודשים. הקשר בין המתלוננת ללידור אזולאי נותק לאחר שהמתלוננת התביישה בכך ששיקרה לחברתה.

71. לתהייה לעיל מצטרפת העובדה שהמתלוננת סיפרה לאביה על אירועי אלימות בשתי הזדמנות. האחת כחודשיים לפני הגשת התלונה, אז סיפרה על אירוע של שבירת המגירה, משיכה בשיער ואיום בסכין כאירוע אחד, בעוד האיום בסכין התרחש חודשים רבים לפני כן. השנייה, כחודש לפני הגשת התלונה, אז תקף אותה והיא עברה לגור אצלם (האישום השלישי).
גם העובדה שהמתלוננת נשמעה נסערת ובוכיה בעת שסיפרה ללידור אזולאי יום למחרת על האירוע, לא מתיישבת עם העובדה שלא סיפרה לאביה שקרוב אליה ולו היא מספרת על כל המתרחש עם הנאשם.

72. לסיכום, נוכח כל האמור לעיל, ובשים לב לשאר הקשיים שעלו מהודעות המתלוננת ביחס לאישומים האחרים ובשים לב לתהיות באישום זה והפער בין עדות המתלוננת למה ששמע ממנה אביה, שוכנעתי שלא ניתן להעדיף את הודעות המתלוננת במשטרה אף ביחס לאישום זה, ועל כן אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו באישום זה.

<u>סוף דבר</u>

73. לנוכח הפער בין הודעות המתלוננת במשטרה למה שמסרו אביה וחברתה בעדותם בפניי, הפער בין המיוחס לנאשם לעולה מהתמונות שהוגשו, הן ביחס לתקיפת המתלוננת והן ביחס לנזק לרכוש, לא מצאתי כי ניתן להעדיף את הודעותיה של המתלוננת במשטרה ועל כן אני מזכה את הנאשם באישום הראשון, האישום השני, האישום השלישי והאישום השישי. שוכנעתי, כי התמונות שצורפו לא מעידות על הנזק הנטען באישומים הרביעי והחמישי. אף אם ניתן לראות נזק קל למגירה וללול באישומים הרביעי והחמישי, אני סבורה משדובר בנזק פעוט ערך, כך שלגבי אישומים אלה ואירוע התזת המים באישום הראשון, יש לזכות את הנאשם, משהמעשים חוסים תחת הגנת זוטי דברים. נוכח כל האמור, אני מורה זיכויו של הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

משעקרי הכרעת הדין נמסרו אתמול באולם אך זו לא נחתמה מטעמי הגהה, המזכירות תעביר לב"כ הצדדים העתק הכרעת הדין.

ניתנה היום, י"ט טבת תש"פ, 16 ינואר 2020, במעמד הצדדים

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת